

Sygn. akt III KRS 62/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Beata Gudowska

SSN Maciej Pacuda (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania A. K.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 15 kwietnia 2015 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południa w Warszawie ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2014 r., poz. 578, z udziałem E. K. i Z. P.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 października 2015 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr [...] z dnia 15 kwietnia 2015 r., podjętą w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2014 r., poz. 578, na podstawie

art. 3 ust. 1 pkt 2, art. 37 ust. 1 i art. 41 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714 ze zm.) postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie kandydatury: K. J. - asystenta sędziego, E. K. - asystenta sędziego, Z. P. - referendarza sądowego (punkt I) oraz nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie szeregu innych kandydatur, w tym kandydatury A. K. (punkt II). W punkcie III tej uchwały Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła umorzyć postępowanie wywołane zgłoszeniem czterech wymienionych tam kandydatów, wobec powołania ich na stanowiska sędziowskie.

W uzasadnieniu omawianej uchwały Rada podniosła, że na trzy wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie ogłoszone w Monitorze Polskim z 2014 r., poz. 578 zgłosiły się dziewięćdziesiąt dwie osoby.

Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 2 kwietnia 2015 r. odbył posiedzenie w przedmiocie przygotowania stanowiska dotyczącego rozpatrzenia i oceny na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa kandydatów zgłoszonych na owe trzy wolne stanowiska sędziowskie i w jawnym głosowaniu bezwzględną większością głosów przyjął stanowisko w przedmiocie rekomendowania Radzie kandydatur K. E. J., E. K., Z. P..

Krajowa Rada Sądownictwa, podzielając przedstawioną przez Zespół argumentację, podjęła uchwałę o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie wymienionych kandydatur.

Rada stwierdziła przy tym, że uwzględniła oceny kwalifikacji kandydatów i kryteria wyrażone w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz warunki z art. 61 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 133). Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności uznała zaś, że w

niniejszej procedurze nominacyjnej najlepszymi kandydatami spośród wszystkich ubiegających się o przedmiotowe stanowiska są właśnie K. J., E. K. i Z. P..

Rada przedstawiła również charakterystyki wybranych kandydatów. Podała w związku z tym, że K. J. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie Ł. z ogólną oceną bardzo dobrą. Po odbyciu etatowej aplikacji sądowej, we wrześniu 2010 r. złożyła egzamin sędziowski, uzyskując ocenę dobrą. Od dnia 1 października 2010 r. do dnia 31 maja 2011 r. pracowała na stanowisku asystenta sędziego w VI Wydziale Karnym Sądu Rejonowego [x] w Ł., a od dnia 1 czerwca 2011 r. do chwili obecnej wykonuje obowiązki w V Wydziale Karnym Odwoławczym Sądu Okręgowego w Ł., również na stanowisku asystenta sędziego.

Ocenę kwalifikacji (uzupełniającą) K. J. sporządziła sędzia wizytator L. T., która stwierdziła, że opiniowana jest bardzo dobrym kandydatem na stanowisko sędziego sądu rejonowego. Sumiennie wykonuje powierzone jej obowiązki i jest bardzo dobrze przygotowana do wykonywania zawodu sędziego. Posiada dużą wiedzę prawniczą i sprawnie wykorzystuje ją do sporządzania projektów postanowień i wyroków, które często bez poprawek są akceptowane przez sędziów patronów. Opiniowana cieszy się bardzo dobrą opinią sędziów, z którymi współpracuje na co dzień w Sądzie Okręgowym w Ł..

Kolegium Sądu Okręgowego Kolegium Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, pozytywnie (4 głosy „za”, 3 głosy „przeciw”) zaopiniowało kandydaturę K. J., a Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, na posiedzeniu 2 marca 2015 r. zaopiniowało kandydaturę przy następującym wyniku głosowania: 41 głosów „za”, 31 głosów „przeciw”.

Z kolei, E. K. wyższe studia prawnicze ukończyła na Uniwersytecie Ł., również z ogólną oceną bardzo dobrą. Po odbyciu aplikacji sądowej, w sierpniu 2010 r. złożyła egzamin sędziowski, uzyskując ocenę dostateczną plus. Od dnia 1 marca 2006 r. do dnia 31 października 2010 r. była zatrudniona w K. w R. na stanowisku asystentki-sekretarki. W okresie tym, jako wolontariusz, udzielała porad prawnych w S. w R.. Od dnia 9 listopada 2010 r. do chwili obecnej wykonuje obowiązki asystenta sędziego w I Wydziale Cywilnym Sądu [x] W.

Ocenę kwalifikacji E. K. sporządziła sędzia wizytator A. W., która stwierdziła, w oparciu o opinię Przewodniczącego Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego [x] w W., oraz sędziów współpracujących z kandydatką, że bardzo dobrze wywiązuje się ona ze swoich obowiązków, wyróżniając się jednocześnie zaangażowaniem, dokładnością i sumiennością w wykonywaniu czynności asystenta. Opiniowana wykazuje się bardzo dobrą znajomością prawa cywilnego materialnego i procesowego, a także orzecznictwa Sądu Najwyższego i literatury fachowej, co powoduje, że sporządzane przez nią projekty uzasadnień cechuje duża dokładność i wnikliwość argumentacji. Wysoka jakość pracy kandydatki stanowiła dla współpracujących nią sędziów duże wsparcie w prowadzonych przez nich referatach. Powierzone zadania wykonuje skrupulatnie, sumiennie i terminowo oraz co podkreślano - cechuje ją bardzo dobra organizacja pracy i duża samodzielność w wykonywaniu obowiązków. Jest osobą bardzo kulturalną, niekonfliktową, lubianą przez współpracowników, a swoją postawą wykazywała poczucie współodpowiedzialności za prawidłowe i terminowe wykonywanie czynności. Opiniująca podniosła też, że wszyscy sędziowie współpracujący z kandydatką wskazali w sporządzonych opiniach, że ma ona wszelkie predyspozycje do wykonywania zawodu sędziego i - jak mało kto - zasługuje na rekomendację Zgromadzenia w procesie nominacyjnym na stanowisko sędziego sądu rejonowego. Sędzia wizytator wystawiła E. K. ocenę wyróżniającą.

Kolegium Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, na posiedzeniu w dniu 27 stycznia 2015 r. pozytywnie (4 głosy „za”, 3 głosy przeciw”) zaopiniowało kandydaturę E. K., a Zgromadzenie przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, na posiedzeniu 2 marca 2015 r. zaopiniowało kandydaturę przy następującym wyniku głosowania: 52 głosy „za”, 19 głosów „przeciw”.

Wreszcie, Z. P. ukończyła wyższe studia prawnicze w Wyższej Szkole [x] w W. z ogólną oceną bardzo dobrą. Po odbyciu aplikacji sądowej, we wrześniu 2007 r. złożyła egzamin sędziowski, uzyskując ocenę dostateczną. Od dnia 1 grudnia 2004 r. do dnia 30 czerwca 2006 r. była zatrudniona w K. w W. na stanowisku asystentki radcy prawnego, a od dnia 1 września 2006 r. do dnia 31 października 2007 r. w P. w W. na stanowisku prawnika. Z dniem 12 listopada 2007 r. została

mianowana referendarzem sądowym w Sądzie Rejonowym [x] w W., orzekając do dziś w Wydziałach Ksiąg Wieczystych tego Sądu. W 2011 r. ukończyła z wynikiem bardzo dobrym studia podyplomowe w zakresie ekonomii i prawa gospodarczego organizowane przez Wydział Zarządzania i Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu W.. W październiku 2013 r. rozpoczęła studia doktoranckie na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu W.

Ocenę kwalifikacji (uzupełniającą) Z. P. sporządziła sędzia wizytator B. B., która - na podstawie analizy akt i wyników statystycznych oraz wobec pozytywnych: opinii służbowej, sporządzonej przez Prezesa Sądu Rejonowego [x] w Warszawie i pełnej oceny kwalifikacji, sporządzonej przez sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie Z. P. - stwierdziła, że kandydatka ta posiada niezbędne kwalifikacje i predyspozycje do sprawowania funkcji sędziego sądu rejonowego, a jej wniosek o powołanie na to stanowisko jest zasadny i w pełni zasługuje na uwzględnienie. Mając to na uwadze sędzia wizytator wystawiła Pani Z. P. ocenę pozytywną.

Kolegium Sądu Okręgowego Kolegium Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, na posiedzeniu w dniu 3 lutego 2015 r. pozytywnie zaopiniowało kandydaturę Z. P., a Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, na posiedzeniu 2 marca 2015 r. zaopiniowało kandydaturę przy następującym wyniku głosowania: 54 głosy „za”, 15 głosów „przeciw” (5 członków Zgromadzenia nie brało udziału w głosowaniu).

Krajowa Rada Sądownictwa, mając na uwadze między innymi oceny kwalifikacji K. J. (ocena wyróżniająca), E. K. (ocena wyróżniająca) i Z. P. (ocena pozytywna) sporządzone przez sędziów wizytatorów, podzieliła stanowisko zespołu jej członków i uznała, że kandydatury te są najlepsze spośród zgłoszonych.

Rada, wskazując kandydaturę K. J., uwzględniła także, że obecnie wykonuje ona obowiązki asystenta sędziego w Sądzie drugiej instancji w V Wydziale Karnym Odwoławczym Sądu Okręgowego w Ł. . Ponadto uzyskała ocenę bardzo dobrą ze studiów, ocenę dobrą z egzaminu sędziowskiego, pozytywną opinię Kolegium Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, a także wysokie poparcie na Zgromadzeniu Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie.

Wskazując z kolei kandydaturę E. K., Rada odnotowała, że wprawdzie uzyskała ona ocenę dostateczną plus z egzaminu sędziowskiego, jednak jej kilkuletnia praca na stanowisku asystenta sędziego (I Wydział Cywilny Sądu Rejonowego [x] w W.) poparta oceną bardzo dobrą ze studiów, pozytywną opinią Kolegium Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, a także wysokim poparciem na Zgromadzeniu Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie pozwalają ocenić tę przesłankę wyboru w szerszym kontekście. Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa, w przypadku E. K., wskazane wyżej argumenty pozwalają na bardzo dobrą ocenę jej kandydatury niezależnie od oceny uzyskanej przez nią na egzaminie sędziowskim. Nota ta rozpatrywana jako jedna z kilku - a nie wyłączna - przesłanek wyboru nie może być w ocenie Rady w żadnym razie argumentem przeciwko tej kandydaturze.

Rada, wskazując kandydaturę Z. P., odnotowała natomiast, że wprawdzie uzyskała ona ocenę dostateczną z egzaminu sędziowskiego, jednak jej kilkuletnia praca na stanowisku referendarza sądowego (VII Wydział Ksiąg Wieczystych, XIII Wydział Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego [x] w W.) poparta oceną bardzo dobrą ze studiów, ukończeniem studiów podyplomowych w zakresie ekonomii i prawa gospodarczego, pozytywną opinią Kolegium Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, a także wysokim poparciem na Zgromadzeniu Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie pozwalają ocenić tę przesłankę wyboru w szerszym kontekście. Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa, także w przypadku Z. M. P., wskazane wyżej argumenty pozwalają na bardzo dobrą ocenę jej kandydatury niezależnie od oceny uzyskanej przez nią na egzaminie sędziowskim. Nota ta, podobnie jak w przypadku E. K., rozpatrywana jako jedna z kilku - a nie wyłączna - przesłanek wyboru, nie może być, w ocenie Rady, w żadnym razie argumentem przeciwko tej kandydaturze. Dodatkowym atutem tej kandydatury jest to, że Z.M.P. w październiku 2013 r. rozpoczęła studia doktoranckie na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu W..

Mając powyższe na uwadze, Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że osoby, które nie zostały przedstawione przez Radę Prezydentowi Rzeczypospolitej z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w Wołominie,

nie były, w ramach tego postępowania kwalifikacyjnego, lepszymi kandydatami niż K. J., E. K. i Z. P..

Te argumenty spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 15 kwietnia 2015 r. na kandydaturę: K. J. oddano 15 głosów „za”, 0 głosów „przeciw” i 0 głosów „wstrzymujących się”, E. K. oddano 13 głosów „za”, 1 głos „przeciw” i 1 głos „wstrzymujący się”, Z. P. oddano 9 głosów „za”, 2 głosy „przeciw” i 4 głosy „wstrzymujące się”, natomiast na kandydaturę A. K. oddano 0 głosów „za”, 3 głosy „przeciw” i 15 głosów „wstrzymujących się”.

Uczestniczka postępowania A. K. złożyła odwołanie od opisanej wyżej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 15 kwietnia 2015 r. w zakresie dotyczącym powołania na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego odpowiednio: E. K., Z. P., zarzucając tej uchwale:

(-) naruszenie prawa materialnego to jest art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP oraz art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa przez ich niewłaściwe zastosowanie i pozbawienie jej prawa dostępu do stanowiska sędziego Sądu Rejonowego na jednakowych zasadach jak innych kandydatów na sędziów sądów rejonowych i nieprzedstawienie Prezydentowi RP wniosku o powołanie na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południa w Warszawie ogłoszone w Monitorze Polskim z 2014 r., poz. 578, a to przez oparcie oceny kandydata przede wszystkim na wynikach głosowania Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie, mimo iż sama Krajowa Rada Sądownictwa wielokrotnie podkreślała, że zgromadzenie ogólne głosuje na kandydatów ze swojego okręgu, których zna osobiście, z uwagi na świadczenie przez nich pracy w danym okręgu, pomijając osoby spoza okręgu, które mogą posiadać wyższe kwalifikacje, a które nie są popierane na zgromadzeniu wyłącznie z uwagi na brak świadczenia pracy w danym okręgu, co odzwierciedla wynik głosowania, który jak w tym przypadku był kluczowy dla wyboru kandydata przez Krajową Radę Sądownictwa. Z uwagi na powyższe kandydaci spoza okręgu, którzy są nieznani członkom zgromadzenia, nie mają szans na uzyskanie poparcia wyższego lub równego dla poparcia dla osób z okręgu warszawskiego, które są znane, zarówno kolegium, jak i członkom zgromadzenia, co stanowi o nierównym traktowaniu w dostępie do służby

publicznej i znaczącym ograniczeniu dostępu do zawodu, nie opartym na kryteriach ustawowych.

Ponadto odwołująca się zarzuciła zaskarżonej uchwale naruszenie przepisów postępowania, to jest:

(-) art. 33 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa przez brak wszechstronnego rozważenia sprawy na podstawie niezbędnej i pełnej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników;

(-) art. 35 ust. 1 i 2 pkt 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa przez:

- nieopracowanie listy rekomendowanych kandydatów z uwzględnieniem kolejnych przesłanek jak: doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty oraz opinie kolegium właściwego sądu i ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów,

- całkowite pominięcie w procesie analizy kwalifikacji kandydatów na stanowisko sędziowskie znaczenia oceny uzyskanej z egzaminu sędziowskiego przez wybrane kandydatki, która to przesłanka jest ustawowym kryterium oceny przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście kandydatów rekomendowanych, jak również okoliczności, iż nie podnoszą one swoich kwalifikacji zawodowych oraz niewyjaśnienie, dlaczego mimo to są one najlepszymi kandydatami spośród wszystkich uczestniczących w konkursie,

- całkowite pominięcie nadesłanej dokumentacji stanowiącej uaktualnienie danych o kandydacie w aspekcie dokonywania oceny posiadanego doświadczenia zawodowego pretendowanych kandydatów, które dotyczyły istotnych zmian w zakresie posiadanego doświadczenia zawodowego i wiedzy merytorycznej, jak również podnoszenia kwalifikacji zawodowych, co znajduje uzasadnienie w świetle dyspozycji art. 45 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa zgodnie z którym ujawnienie nowych okoliczności nawet po podjęciu uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa daje podstawę do ponownego rozpoznania sprawy, w świetle nowych okoliczności, zatem tym bardziej uzasadnionym jest uwzględnianie tego typu okoliczności przed podjęciem uchwały.

(-) art. 42 ust. 1 w związku z art. 44 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa przez doręczenie uzasadnienia o treści wewnętrznie sprzecznej i

uniemożliwiającej skuteczną kontrolę przez Sąd Najwyższy oraz uniemożliwiającej realizację prawa do odwołania, ponieważ jego treść nie zawiera analizy żadnych kryteriów ustawowych ocen kandydatów, a jedynie ukazuje koncentrację wnioskowania na okolicznościach określonych w sposób ogólnikowy, niejasny, nieprzejrzysty jak również na okolicznościach nieistotnych, w szczególności powołanie się w przypadku:

- E. K. na: „kilkuletnią pracę na stanowisku asystenta” w jednym wydziale Sądu Rejonowego (około 4 lat) oraz na zajmowanie stanowiska „asystentki-sekretarki”, co wskazuje na wykonywanie przez kandydatkę czynności o charakterze biurowym - co zaś stanowi kryterium pozaustawowe i niemające znaczenia dla oceny przydatności kandydata do zajmowania stanowiska sędziego w perspektywie uchwały nr 472/2013 z dnia 11 października 2013 r., w której Krajowa Rada Sądownictwa przy wyborze kandydata na stanowisko sędziego sądu rejonowego stanowczo podkreśliła, że decydujące znaczenie ma cyt. „duże i różnorodne doświadczenie zawodowe”, wskazując jednocześnie, że cyt. „szereg lat przepracowanych poza prokuraturą i wymiarem sprawiedliwości” nie stanowi doświadczenia, które Krajowa Rada Sądownictwa uwzględnia przy wyborze kandydata. Zatem Rada ewidentnie wykazała się niekonsekwencją w zaskarżonej uchwale, bowiem kandydatka nie posiada takowego doświadczenia. Jednocześnie jest niejasne i pozbawione podstaw prawnych powołanie się na uzyskaną przez kandydatkę ocenę z egzaminu sędziowskiego, tj. ocenę dostateczną plus, której znaczenia w żaden sposób nie niweluje fakt czteroletniej praktyki w jednym wydziale Sądu Rejonowego, w perspektywie kryteriów ustawowych wyboru kandydata na stanowisko sędziego, które enumeratywnie i jasno określają zasady oceny kandydatów;

- Z. P. - „kilkuletnią pracę na stanowisku referendarza sądowego” wyłącznie w dwóch wydziałach ksiąg wieczystych Sądu Rejonowego oraz zatrudnienia na stanowisku „asystentki radcy prawnego”, bez wskazaniu zakresu czynności, tj. czy były to zadania o charakterze *sensu stricto* biurowym, czy też merytoryczne polegające na sporządzaniu pism procesowych, dokonywaniu wykładni przepisów, sporządzaniu opinii prawnych etc. - co zaś w pierwszym przypadku stanowi kryterium pozaustawowe i niemające znaczenia dla oceny

przydatności kandydata do zajmowania stanowiska sędziego w perspektywie uchwały nr [...] z dnia 11 października 2013 r. Jednocześnie niejasne i pozbawione podstaw prawnych jest powołanie się na uzyskaną przez kandydatkę ocenę z egzaminu sędziowskiego, tj. ocenę dostateczną, której znaczenia w żaden sposób nie niweluje fakt kilkuletniej praktyki na stanowisku referendarza sądowego wyłącznie w dwóch wydziałach ksiąg wieczystych, w perspektywie kryteriów ustawowych wyboru kandydata na stanowisko sędziego, które enumeratywnie i jasno określają zasady oceny kandydatów, wskazując, iż ocena dostateczna, uzyskana przez kandydatkę z egzaminu sędziowskiego plasuje ją wyżej w kontekście oceny kwalifikacji zawodowych niż oceny zdecydowanie wyższe uzyskane przez innych kandydatów, wskazując, że nie może to być żadnym argumentem przeciwko tej kandydaturze. Argumentacja zawarta w skarżonej uchwale w zakresie umniejszania znaczenia oceny uzyskanej przez wyżej wymienioną kandydatkę stanowi wyraz braku obiektywizmu i niedostrzegania, iż jest ona wyrazem posiadanych przez nią kwalifikacji zawodowych w momencie jego zdawania, a także walorów osobowościowych, mieszczących się w ogólnym pojęciu kwalifikacji niezbędnych do wykonywania zawodu sędziego.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, odwołująca się wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania w części dotyczącej wyboru wyżej wymienionych kandydatów.

Krajowa Rada Sądownictwa w odpowiedzi na odwołanie wniosła o jego oddalenie w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wstępnie Sąd Najwyższy uważa za stosowne przypomnieć, że zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714 ze zm., dalej ustawa o KRS), uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał

podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych i sprawach o przedstawienie Prezydentowi RP wniosków o powołanie sędziów w tych sądach. Stosownie do art. 44 ust. 3 ustawy o KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej (poza art. 87¹ k.p.c. ustanawiającym przymus adwokacko – radcowski w występowaniu przed tymże Sądem). Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej determinuje więc sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozważenie tylko nieważność postępowania.

Określając z kolei przedmiotowy zakres rozpoznania ocenianego odwołania od uchwał Rady, Sąd Najwyższy jest zdania, że zasadniczo nie ma zastosowania w tym zakresie art. 398³ § 1 k.p.c. regulujący kwestię podstaw kasacyjnych, gdyż w przypadku odwołań od uchwał Rady podstawy te są określone w art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS, który stanowi, że odwołanie można wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem, a zatem zarówno z prawem materialnym, jak i z przepisami postępowania. Szczegółowe zasady postępowania przed Radą w indywidualnych sprawach są przy tym unormowane w przepisach rozdziału 3 obecnie obowiązującej ustawy o KRS i to one mogą stanowić punkt odniesienia dla zarzutów naruszenia przepisów proceduralnych podnoszonych w odwołaniach od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa. Naruszenia te muszą mieć jednak istotny wpływ na wynik sprawy, odzwierciedlony w treści zaskarżonej uchwały.

Sąd Najwyższy w obecnym składzie za nadal aktualny uznaje równocześnie pogląd judykatury wyrażany na gruncie art. 13 ust. 2 dawnej ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 11, poz. 67 ze zm.), będącego odpowiednikiem art. 44 ust. 1 obecnej ustawy o KRS, zgodnie z którym zakres kognicji Sądu Najwyższego w ramach oceny uchwał

Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to przede wszystkim, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (a tym bardziej jego kontrkandydatów). Przedmiotem badania ze strony Sądu Najwyższego pozostaje zatem procedura podejmowania uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 lipca 2009 r., III KRS 7/09 i III KRS 11/09, niepublikowane, oraz z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011 nr 11, poz. 93).

W konsekwencji takiego ukształtowania kognicji Sądu Najwyższego w zakresie kontroli nad postępowaniem dotyczącym przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie sędziego, kontrola sądowa obejmuje w szczególności badanie, czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydata oraz procedur postępowania związanych z oceną kandydatury i przedstawiania wniosku Prezydentowi. Analiza tego, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, obejmuje także kontrolę przestrzegania przez Radę innych wymagań prawnych, w tym np. ustawowych warunków powoływania na stanowisko sędziego, sprecyzowanych w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz ogólnych reguł proceduralnych obowiązujących w postępowaniu przed tym organem, określonych w przepisach rozdziału 3 ustawy o KRS.

Przechodząc do oceny podstaw odwołania wniesionego w niniejszej sprawie od uchwały Rady z dnia 11 marca 2015 r., Sąd Najwyższy stwierdza, że jest ono oparte na zarzutach naruszenia przepisów art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 3 ust. 1 pkt 2, art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 1 i 2 pkt 1 i 2, a także art. 42 ust. 1 w związku z art. 44 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.

Sąd Najwyższy zauważa więc, że pierwszy z wymienionych przepisów (art. 32 ust. 1 Konstytucji RP) statuuje zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Z tego względu kontrola sądowa postępowania przed Radą w zakresie

jej zgodności z tym przepisem powinna sprowadzać się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest z kolei przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Dlatego sądowa kontrola dokonywana przez pryzmat wymienionego przepisu nie stwarza podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Rady wynikających z art. 179 Konstytucji. Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie winna zatem obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatury bądź kandydatów i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed KRS w takiej indywidualnej sprawie nie może natomiast oznaczać, że sąd uczestniczyłby w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego (por. uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK – A 2008 nr 4, poz. 63).

Powołany również w podstawach zaskarżenia art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o KRS jest wyłącznie przepisem o charakterze kompetencyjnym, a zatem jego ewentualne naruszenie mogłoby nastąpić tylko wtedy, gdyby Rada podjęła się działań nieprzewidzianych w tym przepisie (oraz w pozostałych jednostkach redakcyjnych art. 3 ust. 1). Jeśli zaś Rada podjęła uchwałę o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosków o powołanie sędziów, to dokonała tej czynności z całą pewnością w ramach swoich ustawowych (oraz konstytucyjnych – art. 179 Konstytucji RP) kompetencji, a zatem nie mogła naruszyć art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o KRS. Z kolei art. 33 ust. 1 ustawy o KRS zobowiązuje Krajową Radę Sądownictwa, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji, wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie

udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Regulacja zawarta w tym przepisie koresponduje więc obowiązkami Rady wynikającymi z art. 2 Konstytucji RP. Dlatego naruszenie tego przepisu może polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z owej dokumentacji lub wyjaśnień, albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem. Natomiast w myśl art. 35 ust. 1 ustawy o KRS, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, zespół opracowuje listę rekomendowanych kandydatów. Wykładnia gramatyczna tego przepisu nie budzi wątpliwości. Zgodnie z zawartą w nim regulacją, wyłoniony na podstawie art. 31 ust. 1 ustawy zespół członków Rady, złożony z trzech do pięciu członków Rady, ma za zadanie wstępnie ocenić wszystkie kandydatury oraz opracować listę, na której znajdą się nazwiska tych kandydatów, których zespół postanowił rekomendować Radzie jako osoby w najlepszy sposób spełniające (zdaniem zespołu) kryteria powołania na obsadzane w danej procedurze stanowisko sędziowskie (listę rekomendowanych kandydatów). Stosownie zaś do art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: 1) doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; 2) opinie kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Przepis ten jest wprawdzie adresowany wprost tylko do zespołu i nakazuje uwzględnienie wymienionych w nim kryteriów jedynie przy ustalaniu kolejności na liście kandydatów rekomendowanych przez zespół do obsadzenia wolnych stanowisk sędziowskich, jednakże z reguł wykładni systemowej i funkcjonalnej wynika, zdaniem Sądu Najwyższego, że ma on szersze zastosowanie, zarówno w zakresie przedmiotowym, jak i podmiotowym. Przed ustaleniem kolejności rekomendowanych kandydatów zespół musi bowiem w pierwszym rzędzie wydzielić ich grupę spośród wszystkich, którzy zgłosili się do obsadzenia wakujących stanowisk sędziowskich, a trudno wyobrazić sobie, aby można w tym zakresie stosować inne kryteria, gdyż obie te czynności służą jednemu celowi – wyborowi najlepszych kandydatów na sędziów. Ten sam cel ma również następna faza postępowania, już przed Radą w pełnym składzie, co przemawia za stosowaniem

także w tej fazie tych samych kryteriów oceny kandydatów. Wymaga przy tym podkreślenia, że określony w art. 35 ust. 2 katalog kryteriów nie ma wyczerpującego charakteru i – poza wyeksponowaniem, przez użycie sformułowania „przede wszystkim”, oceny kwalifikacji kandydatów – w żadnym razie nie hierarchizuje innych przymiotów (cech, właściwości), którymi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Co do samych kwalifikacji kandydatów należy z kolei zauważyć, że przepis nie precyzuje tego pojęcia. Z pewnością jednak nie można utożsamiać go tylko z wymaganiami stawianymi kandydatom w przepisach ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, gdyż te wyznaczają jedynie minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Chodzi w nim więc, jak się zdaje, o uwzględnienie w ocenie kandydatów – poza owym ustawowym minimum – dodatkowych elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do pełnienia urzędu sędziowskiego, jak np. wyniki ukończenia studiów i egzaminu kończącego właściwą aplikację, uzyskane stopnie i tytuły naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowana w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowana przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedza prawnicza, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków, itp. Aktualny pozostaje zatem pogląd judykatury, ukształtowany na podstawie przepisów dawnej ustawy o KRS z dnia 27 lipca 2001 r., w myśl którego o wyborze kandydata decyduje ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania tych przesłanek (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011 nr 1, poz. 93; z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271 i z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015).

Co do art. 42 ust. 1 ustawy o KRS należy z kolei zauważyć, że stanowi on, iż uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia. Przepis ten nie określa jednak wymaganej treści uzasadnienia. Dlatego też należy kierować się w tym zakresie zdrowym rozsądkiem, mając w szczególności na uwadze funkcje i cele przedmiotowe uzasadnienia. Oczywiście jest zaś to, że uzasadnienie uchwały Rady nie może być powtórzeniem treści całego zgromadzonego materiału sprawy. Z punktu widzenia prawnej ochrony interesów poszczególnych kandydatów trzeba przyjąć, że Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich,

wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydata lub kandydatów wybranych przez Radę. Każdy z pozostałych kandydatów zna własną sytuację (oceny egzaminacyjne, wyniki głosowania w sądzie, opinie etc.), może zatem porównać ją z osiągnięciami kandydatów wybranych przez Radę. Może też samodzielnie ocenić, czy niewybranie go przez Radę było uzasadnione. Dla ochrony interesów tych kandydatów nie jest konieczne posiadanie szczegółowych informacji dotyczących kandydatów niewybranych przez Radę. Nadto, nie ma podstaw do uznania słuszności tezy, że skoro Rada nie zamieściła w uzasadnieniu szczegółowej charakterystyki takich kandydatów, to tym samym nie dokonała wnikliwej analizy ich kandydatur, biorąc przy tym pod uwagę także stanowisko zespołu. Nie przemawiają za tym bowiem ani reguły wnioskowania logicznego, ani żadne domniemanie faktyczne (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 12 czerwca 2012 r., III KRS 15/12, LEX nr 1274982, z dnia 4 lipca 2012 r., III KRS 16/12, OSNP 2013 nr 19-20, poz. 241 oraz z dnia 12 czerwca 2013 r., III KRS 201/13, LEX nr 1402636).

W ocenie Sądu Najwyższego, Rada podejmując zaskarżoną uchwałę, nie naruszyła żadnego z przepisów powołanych w podstawach ocenianego odwołania. Rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Rejonowym dla Warszawy - Pragi Południe w Warszawie, Krajowa Rada Sądownictwa dysponowała obszerną dokumentacją dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie oraz listą rekomendacyjną zespołu członków Rady, sporządzoną po zapoznaniu się z tą dokumentacją, która – wbrew odmiennemu zapatrywaniu odwołującej się – w pełni odpowiadała przesłankom określonym w art. 35 ust. 1 ustawy o KRS, gdyż zawierała nazwiska tych kandydatów, którzy, zdaniem zespołu, najlepiej spełniali kryteria powołania na wakujące stanowiska sędziowskie (listą rekomendowanych kandydatów). Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały jednoznacznie wynika z kolei, iż Krajowa Rada Sądownictwa, rozpatrując kandydatury na wakujące stanowiska sędziowskie, wzięła pod uwagę wszystkie okoliczności dotyczące poszczególnych uczestników postępowania, rzutujące na ocenę ich predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, zwłaszcza te, o których mowa art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, a więc kwalifikacje i doświadczenie zawodowe kandydatów, opinie wizytatorów i przełożonych, rekomendacje oraz wyniki głosowań organów samorządu

sędziowskiego, a także bardzo szczegółowo je opisała. Wbrew twierdzeniom odwołującej się, kryteria, którymi kierowała się Rada, podejmując decyzję o przedstawieniu Prezydentowi RP konkretnych osób z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe, są wyraźnie określone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały i wynikają ze szczegółowego umotywowania przyczyn dokonanego wyboru.

Rada podniosła bowiem, że za kryteria decydujące o wyborze kandydatek, co do których została podjęta uchwała o przedstawieniu z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli, uznała przede wszystkim wyróżniające i pozytywne oceny kwalifikacyjne dotyczące wszystkich tych kandydatek, a nadto – w przypadku E. K. i Z. P. – doświadczenie zawodowe wynikające kilkuletniej pracy, odpowiednio na stanowisku asystenta sędziego i referendarza sądowego, poparte bardzo dobrą oceną ze studiów, pozytywną oceną kolegium i wysokim poparciem zgromadzenia ogólnego. Co do Z. P. dodatkowym argumentem potwierdzającym zasadność wyboru tej kandydatki było też ukończenie przez nią studiów podyplomowych w zakresie ekonomii i prawa gospodarczego oraz rozpoczęcie studiów doktoranckich.

Należy w tym miejscu zauważyć, że poparcie, jakie poszczególni kandydaci uzyskali w „środowisku sędziowskim, jest bez wątpienia ustawową przesłanką oceny kandydata na urząd sędziego, przewidziano ją bowiem w przepisach regulujących tryb postępowania nominacyjnego przed Radą (art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS). Wyniki głosowania w kolegium i zgromadzeniu ogólnym sędziów właściwego sądu („poparcie środowiska sędziowskiego”) nie wiążą wprawdzie KRS przy dokonywaniu oceny kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, jednakże są istotne z punktu widzenia art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS, gdyż stanowią jedno z ustawowych kryteriów rzutujących na ocenę predyspozycji kandydatów do pełnienia urzędu na obsadzonym stanowisku sędziego. Dlatego też KRS powinna nawet odpowiednio umotywować swój wybór wówczas, gdy dotyczył on osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska zawodowego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271; z dnia 15 stycznia 2013 r., III KRS 33/12, LEX nr 1294479 oraz z dnia 15 maja 2013 r., III KRS 197/13, Legalis nr 750374).

Zarzuty odwołującej się, iż ocena Rady dotycząca obu wybranych kandydatek jest nieprzejrzysta, ogólnikowa i dotyczy okoliczności nieistotnych, są z kolei, zdaniem Sądu Najwyższego, oparte wyłącznie na subiektywnym odczuciu. Droga zawodowa tych kandydatek została bowiem wyczerpująco przedstawiona w uzasadnieniu uchwały, a praktyka zdobyta w okresach ich zatrudnienia poza sądownictwem w ogóle nie była określana przez Radę (ani też przez zespół) jako kryterium mające wpływ na wybór kandydatek, lecz jedynie wspomniana jako kolejny etap ich drogi zawodowej.

Nie ma również racji odwołująca się, podnosząc, że ocena z egzaminu sędziowskiego „jest ustawowym kryterium oceny przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście kandydatów rekomendowanych”. Co już wyżej zostało bowiem podniesione, wynik ukończenia egzaminu kończącego właściwą aplikację stanowi tylko jeden z dodatkowych elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do pełnienia urzędu sędziowskiego i mających wpływ na ocenę kwalifikacji kandydata, natomiast z całą pewnością nie jest samodzielnym (a w szczególności określonym w ustawie) kryterium decydującym o takiej ocenie. Podobne znaczenie mają np. wyniki ukończenia studiów, uzyskane stopnie i tytuły naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowana w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowana przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedza prawnicza i jej wykorzystywanie w praktyce, a także sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków. Wypada też zauważyć, że Rada, odwołując się właśnie do tych elementów oceny kwalifikacji kandydatów, szczegółowo wyjaśniła w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, dlaczego dokonała wyboru E. K. i Z. P., mimo że pierwsza z tych osób uzyskała z egzaminu sędziowskiego ocenę dostateczną plus, a druga ocenę dostateczną.

Podsumowując ten wątek rozważań, Sąd Najwyższy stoi zatem na stanowisku, że zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatur, wbrew odmiennemu stanowisku odwołującej się, nie narusza art. 35 ust. 2 ustawy o KRS. Jest też wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy i nie można przypisać jej cech dowolności, która stanowiłaby naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy o KRS. Z tych

samych przyczyn nie może być również uzasadniony zarzut naruszenia art. 32 ust. 1 (w kontekście wynikającej z niego zasady równości wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne) oraz art. 60 Konstytucji RP, zwłaszcza że – co już wcześniej zostało podkreślone – przedmiotem ochrony wynikającej z obu tych przepisów jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Dokonywana przez Sąd Najwyższy kontrola sądowa nie stwarza natomiast podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa w tych kwestiach. Co więcej, należy podkreślić, iż żaden z powołanych przepisów nie daje kandydatowi prawa do wystąpienia z roszczeniem o powołanie na stanowisko sędziego. W ocenie Sądu Najwyższego, zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wyjaśnienia Rady nie zawierają również niczego, co można by uznać za dyskryminację odwołującej się, świadczącą o naruszeniu art. 32 ust. 1 Konstytucji RP.

Zaskarżona uchwała, zdaniem Sądu Najwyższego, nie została także podjęta z naruszeniem art. 42 ust. 1 ustawy o KRS. Należy przy tym podkreślić, iż z uwagi na cel, jaki ma spełniać uzasadnienie uchwały, Rada nie miała możliwości szczegółowego omawiania wszystkich dokumentów znajdujących się w materiałach przedstawionych przez kandydatów (w ocenianej procedurze uczestniczyło ich aż 92), co nie oznacza wcale, że dokumenty takie zostały pominięte przy podejmowaniu uchwały. Wypada też zauważyć, że uchwała Rady jest aktem podejmowanym przez organ kolegialny. Wyniki takiego głosowania trudno więc przedstawić w formie uzasadnienia, choćby z tej przyczyny, że nie jest możliwe jednoznaczne ustalenie rzeczywistych intencji głosujących. W takim przypadku kontrola sądowa musi więc ograniczyć się do oceny, czy zachowane były podstawowe reguły proceduralne. Jest to sytuacja podobna do spotykanej w postępowaniu przed sądami administracyjnymi w sprawach zainicjowanych wniesieniem odwołania od decyzji Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych w przedmiocie nadania stopnia naukowego i tytułu naukowego, w których sąd administracyjny nie jest kompetentny do merytorycznej kontroli

recenzji stanowiących podstawę decyzji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 1996 r., III ARN 86/95, OSNAPiUS 1996 nr 21 poz. 315; wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 października 1999 r., I SA 813/99, LEX nr 46279; z dnia 22 listopada 2007 r., I SA/Wa 1292/07, LEX nr 433773 i z dnia 30 maja 2008 r., I OSK 212/08, LEX nr 505357 oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 maja 2010 r., I SA/Wa 106/10, LEX/el. 2010, z glosą M. Karpiuka oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12, LexPolonica nr 6202466).

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na treści art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji swojego wyroku.